

Prosincové číslo mělo být přeplněné adventními a vánočními akcemi. Bohužel, člověk míní a...nařízení mění. Od prvního čísla jen slibuji a následně vše ruším. V prosinci, kdy je obzvláště důležité sliby plnit, si dám velmi záležet co slibuji.

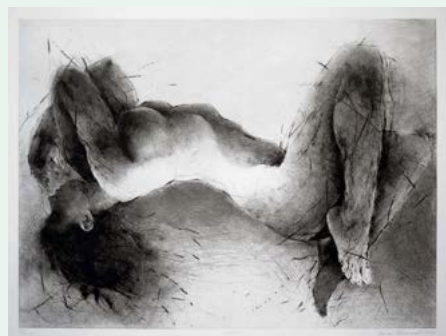
Pokud to jen trochu půjde, proběhne Vánoční výstava, která potrvá až do konce ledna. Tento termín je reakcí na vaše žádosti o prodloužení. V čase předvánočním máme mnoho jiných zájmů, které nás zaměstnávají. Proto se netrapte a zajděte, kdy vám to bude vyhovovat nejlépe. Každopádně při návštěvě v prosinci nejen uvidíte krásnou a inspirativní výstavu, ale můžete i využít naší nabídky interiérových doplňků a dekorací k nákupu originálních dárků.

Všechny ostatní akce jako koncerty, vánoční povídání a workshopy jsou zrušené.

Jedinou akcí, kterou zrušit opravdu nechci, je rozdávání dárků našim seniorům v akci „Vánoční přání“. Naše úžasné pečovatelky ze sociálního odboru se zhostily úkolu roznést „Vánoční přání“. Tímto jim velice děkuji. Pokud regulérně neotevřeme a zůstaneme jen u „okénka“, můžete si u nás vyzvedávat vyplněná přání našich nejstarších sousedů a plnit jim jejich vánoční přání. Připravené dárky je třeba s originálním přáním obdarovaného (kde je jméno, adresa i kontakt), doručit do Zeleného Domu nejpozději do pátku 18. prosince. Rozdávání dárků s koncertem by pro tyto osoby bylo nebezpečné a velmi nezodpovědné. Proto se v neděli 20. prosince společně vydáme

VÁNOČNÍ VÝSTAVA

Pokud to jen trochu půjde, proběhne během prosince a ledna prodejní Vánoční výstava. Tradičně půjde o výstavu skupinovou. Setkáte se zde s výtvarníky, kteří jsou v naší galerii známí a již několikrát jste je mohli shlédnout při jejich samostatné výstavě. Jak víte, měla v listopadu proběhnout výstava skvělého grafika Tomáše Hřivnáče. Jeho práci můžete vidět alespoň částečně právě na vánoční výstavě. Ráda bych vám představila i nové umělce. Jednou z nich je pražská výtvarnice, Petra Hřivnáčová, která preferuje plasty ze šamotových plátů a důrazně si zakládá na jednoduchosti tvarů. V malbě si zamilovala zvířecí motivy.

měsíčník

café

ZELENÝ DŮM

Galerie

prosinec 2020

4. číslo / I. ročník

PROGRAM

PROSINEC 2020

Od 1. 12. Vánoční výstava

Neděle 20. 12. v 15:00 hodin
sraz před Zeleným Domem
a roznášení dárků seniorům
v akci „Vánoční přání“.

Od pondělí 21. 12.
do pondělí 4. 12. 2021
bude zavřeno.

Otevírací doba kavárny:

Po dobu vládních omezení bude otevřeno
„výdejní okénko“

od úterý do neděle, **14:00-16:00** hodin.

V běžném režimu je otevřeno
od úterý do neděle, **14:00-19:00** hodin.

tel.: **774 555 258**
777 819 157

Café Galerie Zelený Dům – měsíčník č. 4/2020- prosinec
Vychází 1. 12. 2020. Vydává Martina Machalíčková.
Adresa: Újezd nad Lesy, Ranská 269, 19016, IČO: 16166779
Příjem inzerce: galerie@cafegaleriezelenydom.cz
Grafická úprava: Betis spol.s.r.o. Tisk: Betis spol.s.r.o.
Areál Výzkumných ústavů 9, 19011, Praha 9 – Běchovice
Náklad 4.200 ks. Uzávěrka příštího čísla 15. 10. 2020

Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli
finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené
s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně
hrazeny Café Galerií Zelený Dům.

dárky rozdávat. Vyrazíme od Zeleného Domu ve tři hodiny. Stejně jako v loňském roce půjdeme s naším světovým pěveckým sborem Sovačky. Letos měli naši malí zpěváčci pramálo možností se svojí sbormistryní zkusit, a přesto se tohoto úkolu ujali. Pokud půjdete s námi, nezapomeňte vzít lucerny, lampionky, či jakákoli jiná vánoční světýlka. Ať je atmosféra úplná. Zapojte se prosím. Pomozte s pořízením dárků i s jejich roznášením. Letos to mají naši nejstarší spoluobčané velmi těžké. Často mají strach stýkat se se svými nejbližšími, bojí se vycházet a trpí nejen strachem z možné nákazy, ale především samotou a opuštěností. Letos jim více než kdy jindy pocít, že nejsou sami, že na ně myslíme, pomůže prožít vánoční svátky tak, jako jiné roky. Předem vám všem děkuji.

Od pondělí 21. prosince bude zavřeno až do pondělí 4. ledna. Znovu otevíráme v úterý 5. ledna 2021.

Pevně věřím, že ten nový rok bude lepší než ten, který právě končí. A budeme mít možnost dohnat všechny společenský život, který nám tak schází. Všem přeji krásné a pohodové prožití celého předvánočního času i Svátků Vánočních. Těm, kdo si napsali Ježíškovi, přeji spoustu krásných a milých dárků pod stromečkem. A především všem přeji pevné zdraví. Užijte si Vánoční svátky se svými nejbližšími v klidu a míru. A těším se v Novém roce.

Vaše Martina Machalíčková
www.cafegaleriezelenydom.cz

Dalším nováčkem v naší galerii je brněnský výtvarník Miloš Fajkus. Jeho obrazy navozují pocit klidné atmosféry a svádějí k meditaci. Nám představí svět dalek a návratů.

Pevně věřím, že vás jejich obrazy nadchnou stejně jako mě. Manželé Čermákoví, kteří se věnují keramice, pro vás připravili překrásné nové kousky, do kterých se zamilujete. Lákat vás na sbírku motýlů je obehnané. Ale na sbírku můr?

Výstava by měla probíhat od 1. 12. 2020 do 31. 1. 2021.

M. M.

VÁNOČNÍ TRADICE

Vánoce jsou jedním z nejkrásnějších svátků. Nedávno jsem dostala otázku, „Jaké zvyky o Vánocích naše rodina dodržuje“.

Mohlo by se zdát, že je to takové obehnané, ale...

Vánoční svátky jsou hned po těch Velikonočních největšími křesťanskými svátky. I když člověk není věřícím a do kostela jde tak maximálně na půlnoční o Štědrém večeru, tyto svátky drží. S tím se samozřejmě pojí dodržování mnoha vžitých tradic a zvyků. U mnoha z nich už ani neznáme původ a nevíme, co přesně znamenají. Rozhodně k takovým patří vánoční stromeček. To, že původně šlo o chvojku pověšenou od stropu a špičkou k zemi, víte?

Chvojka se věšela na vchodové dveře, aby se mrtví nasatili už venku a netoužili zaujmout místo živých u slavnostní večeře. A tím se dostávám k dalšímu zvyku nevstávat od štědrovečerní večeře. Pak tu máme jmelí. Tato tradice přišla do Čech nejspíš z Anglie. Traduje se, že jmelí bylo stromem, z jehož dřeva byl zhotoven kříž, na němž ukřižovali Krista. Strom pak hanbou seschl v malé keříky, které zahrnují lidi okolo sebe dobrem. Naši předci ho zavěšovali do domů jako ochranu před ohněm, čarodějnicemi a zlými duchy. Keltové věřili, že jmelí přináší do domu štěstí, odvahy, lásku a plodnost. Odtud také líbací zvyk. Muž směl políbit každou ženu, kterou uviděl pod jmelím procházet. A vánočka? Patří k jedněm z těch nejstarších. Její předchůdkyně calta, taková nepletená vánočka, se pekla už ve 14. století. A to nejlepší? Hospodyně většinou pekla tolik vánoček, kolik měla rodina členů a po celou dobu pečení nesměla promluvit. Při kynutí pak musela vyskakovat do výšky. Kynutí těsta a nabývání na objemu

symbolizoval nárůst štěstí a hojnosti. A ta nepovedená? Znamenala nezdar v celém dalším roce.

Tyto tradice tak nějak samozřejmě dodržujeme všichni. Jsou součástí Vánoc a neodmyslitelně k nim patří. Pak tu jsou však tradice rodinné. V každé rodině jsou jiné a jedinečné. Takové zvyky a tradice jsou jako rodinné zlato. To se nerozdává. V rodinách zůstává, pečují se o ně a předávají se dalším generacím. V té naší se například píše Ježíškovi. A že máme potomky velké? Nevadí. Od listopadu se hlásí, kdy budeme psát. Bývají to krásné večery. Nashromáždí okolo sebe pastelky, fixy, nejrůznější třpytivé samolepky, uvaří se čaj do konvice, pustí vánoční muzika a jde se na to. Dopisy s tou správnou ježíškovskou adresou se schovávají ven. Zapálí se svíčka v lucerně a... čeká se až zmizí. Každý se pak „nenápadně“ plíží dopisy přečíst. A kdy dopisy zmizí? Další rodinnou tradicí je vybírání a zdobení vánočního stromečku. Je to velmi náročný a zodpovědný úkol. Přibližně u patnáctého stromečku prodavač mizí a tváří se tak, že je každému hned jasné, že ten šestnáctý opravdu rozbalovat nebude. Vždy samozřejmě hledáme stromeček nejkrásnější. Rozměry trochu připomíná strom z Guinnessovy knihy rekordů. Doma při rozbalování tak nějak čekám odkud vyskočí rozčilená veverka. Brodí se v opadaném jehličí začínou nadšeně všichni členové rodiny zdobit. Vydrží jim to přibližně deset minut. Zbytek dodělám já. Končím silně po půlnoci, unavená, ale nesmírně spokojená s výsledkem. Ještě kdyby se tak nenakláníl...

Další krásnou tradicí, je pečení cukroví. Minimálně od října se řeší jaké druhy se upečou. A samozřejmě kolik. Pokaždé se ujišťujeme, že letos pečeme jen ty Nej. Ještě v září jsme

na třetině toho, co nakonec vytvoříme. Čím víc se Vánoce a samotné pečení blíží, tím víc přibývá druhů i množství těsta. Také dáváte hotové těsto rozležet do lednice? A také vám záhadně mizí? Ne že by zmizelo celé. Jen se tak nějak zmenšuje. A nikdo nic neví. Je to taková záhada vánočního cukroví. Ono totiž mizí i celé předvánoční období z krabic, kde se má hotové rozležet. Myslím, že by se tím měl někdo vážně zabývat. Od chvíle, kdy cukroví naskládám na talíř a rodině slavnostně předložím, nikdo o něj nejví valný zájem.

Každé Vánoce jsou krásné. Když máte malé děti, neumíte si představit, že by mohlo být něco krásnějšího. Všechno to utajování a těšení. Kolik práce jsem si dávala s výběrem dáreků pro své dcery k jejich prvním Vánocům. Nakonec měly největší úspěch balící papíry a krabice. Dárky samotné přišly na milost až o několik dní později, když jsem umolousané a potrhane krabice vyhodila.

Letos na mě „přišly Vánoce“ už někdy koncem října. Zdobím celý dům, pochutnávám si na voňavých čajích a poslouchám báječnou vánoční muziku v podání Elly Fitzgerald, Franka Sinatra, nebo Elvise. Vždycky mě to spolehlivě naladí do sentimentální nálady. Žádné malé děti teď v rodině nemáme, a přesto budou ty letošní Vánoce opět jedinečné. Tou největší tradicí je Štědrý večer, slavený v našem domě. U štědrovečerního stolu se sejdou všichni naši potomci a moji i manžela rodiče. A to je nyní to úplně nejvíc.

Chraňte si i vy ty své rodinné tradice a těšte se z toho, že budou ve vaší rodině žít dál. S každou novou generací. Hýčkejte si je a pečujte o ně. Je to opravdové bohatství. Bohatství, které vám nikdo nemůže vzít. Krásné Vánoce.

M. M.

VÁNOČNÍ ZDOBNÍ

Přichází čas vánoční. Už jste nachystaní? Máte všechno pěkně připravené? Tento čas je ten nejlepší na ozdobení bytu, nebo domu. Věnečky patří na vrátka, vchodové dveře, okna a ten adventní samozřejmě na stůl. Vázy mohou být plné jehličnatých větví, proložené šípky, a především si v tuto dobu můžeme dopřát i lesk. Zlatá i stříbrná k Vánocům rozhodně patří. Trocha třpytivého jen dodá na sváteční atmosféře. Ten, kdo dává přednost přírodním materiálům dostane pravou vůni jehličí. S umělými dekoracemi však ubude starost o špinavý ubrus a předčasně opadaný adventní věnec. Velmi důležité je i prostředí štědrovečerní tabule. S ubrusem od včera to jistě nepůjde. Krom prostírání, naleště-

ných skleniček, jsou potřeba i svícny a kroužky na ubrousky. Určitě je vždy dobré určit si styl ve kterém budete výzdobu ladit. A já osobně dávám přednost před laciným výrobkem, který se vyrábí po tunách, výrobkům originálním. Z kvalitních materiálů. Přece jen nám jde o styl a eleganci, které navodí slavnostní náladu. Co uděláte, když sundáte tuto výzdobu? Oddechnete si, že máte klid? Ale kdepak! Teď je ten nejlepší čas zdobit spoustou zelených větvíček, ojíňenými šíškami, omrzlými květy a spoustou světýlek. Protože dny jsou bez světla krátké, tmavé a neveselé. V Zeleném Domě najdete vše co pro svůj interiér potřebujete. Včetně konzultace.

M. M.

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

Prosinec je měsícem vznešeným, určeným ke vzpomínání a rekapitulaci uplynulého roku. Ale především je to měsíc prozářený kouzlem Vánoc. Nasmějte se. Kouzlo Vánoc není jen tak něco. Je to opravdové kouzlo. Vždyť ve které roční době se děje tolik nepochopitelných událostí, nebo chcete-li zázraků, jako o Vánocích? A vůbec nezáleží na tom, jestli na ně věříte, nebo jestli je slavíte. Vánoce prostě jsou, a žijí svým vlastním životem. Teď už jistě víte, kam se tentokrát vydáme. Ano, tentokrát budeme hledat „Kouzlo Vánoc“. A kde ho najdeme? No přece kde jinde než u Pražského Jezulátka. A kde najdeme Pražské Jezulátko? No přece na Malé Straně v kostele Panny Marie Vítězné a sv. Antonína Paduánského, v Karmelitánské ulici.

Kostel samotný je významnou památkou raného baroka. Interiér má hodnotný mobiliář pocházející většinou ze 17. století. Původně byl součástí kláštera bosých karmelitánů. Budova kláštera v současnosti slouží Ministerstvu školství.

Kostel byl založen mezi lety 1611-1613 jako luteránský kostel Nejsvětější Trojice. Je zajímavé, že původní orientace kostela byla opačná, než je tomu u současné stavby. Stavitel Giovanni Maria Filippi jej navrhl a postavil s hlavním vchodem od Petřínské stráně a oltářem na straně dnešní Karmelitánské ulice.

Po bitvě na Bílé hoře byl kostel uzavřen. Na přímluvu, spíše na žádost ctihodného generála řádu karmelitánů, Dominika a Jesu Maria, (občanským jménem Domingo Ruzola López), byl kostel věnován řádu karmelitánů.

Dominik byl vůbec zajímavou osobností. Zanícený, vysoce aktivní, charismatický. Čelný propagátor kultu Panny Marie Vítězné. Traduje se, že jeho podíl na porážce stavovské armády v bitvě na Bílé hoře, byl zásadní. Do Čech přišel s ligistickou armádou bavorského vévody Maxmiliána I., s nímž měl přátelský vztah a byl dokonce jeho zpovědníkem. Dobové prameny mu připisují až nadpřirozenou pomoc při vítězství katolíků. Dominik si na tažení přinesl posvěcený meč a k němu na po-

moc přibral také pozdně gotický obraz „Klanění Panny Marie a Josefa novorozenému Jezulátku“. Podle legendy našel tento obraz v kostele poničeném protestantským vojskem, ve Strakonících. V současné době se tvrdí, že to bylo v zámecké kapli ve Štěnovicích. Obraz našel zneuctěný a poničený. Tímto obrazem Dominik žehnal katolickým vojskům před zahájením bitvy a modlil se k němu v jejím průběhu. Podle dobových grafických listů táhl poté s obnaženým mečem a obrazem v čele vojska. Barokní kopie obrazu se dodnes nachází ve vrcholovém oblouku hlavního oltáře kostela.

V letech 1625–1644 proběhla rozsáhlá adaptace celého kostela pro potřeby karmelitánů, během níž byla změněna orientace chrámové lodi směrem k západu, vystaven nový presbytář a průčelí po vzoru římského karmelitánského kostela Santa Maria della Scala, do něhož byla osazena pamětní deska s rokem 1644.

Kostel tedy známe a teď se konečně můžeme věnovat hlavní osobě našeho vyprávění, Pražskému Jezulátku. Soška samotná pochází ze Španělska. Odhaduje se, že její zhotovení spadá do druhé poloviny 16. století. Do Čech ji přivezla vévodkyně Marie Manriquez de Lara, která se roku 1556 vdala za pana Vratislava z Pernštejna. Po letech ji předala jako svatební dar své dceři Polyxeně z Lobkovic. Polyxena Jezulátko velmi uctívala a jako dar z nejvzácnějších jej pak roku 1628 věnovala klášteru karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné. Soška je vysoká 47 cm, je dřevěná s povrchem z barevného vosku. Obléknout Jezulátko si pokládaly za čest vysoce postavené osobnosti. Jezulátko má ve svém šatníku kolem 200 kusů kostýmů. Některé z nich jsou historicky mimořádně cenné. Šaty mu věnovala například i Marie-Terezie. Pro význačné události má i královský šat s hermelínovým pláštěm. V minulosti byla soška zdobena vzácnými šperky. Proslulost Jezulátka ovšem netvoří jeho šatník, ale schopnost plnit tajná přání. Zkuste tedy při pohledu na něj zašeptat nějaké opravdu tajné přání. Třeba se právě Vám splní. Vždyť vánoční čas a Pražské Jezulátko jsou přece zázračné...

Zdeněk Zeman

STÁLÁ EXPOZICE

ak.mal. Milan Martinec
, olej na plátně, 25.000,-

Květuše Burešová, olej na plátně, 50x40, 6.500,-

Opět představuji některé z výtvarníků vystavujících v Zeleném Domě. Budu ráda, když vám tato díla budou příjemným zpestřením a možná vítanou inspirací. Další nabídka na www.cafegaleriezelenydum.cz M. M.

Viktor Žuk a Nadja Katernoga, "Liška paradnice", keramika, 7.900,-

Vladimír Mencl, olej na desce, 34x45, 7.500,-

Prosinec... Málokdo vysloví název tohoto tajemného a poetického měsíce, aby mu současně na mysl nevytanuly Vánoce. A málokdo pomyslí na Vánoce, aby se mu současně nevybavil nějaký obrázek stvořený naší prosincovou osobností. Tentokrát to tajenka ale nebude. Ani by to nešlo. Našeho malíře, ilustrátora, spisovatele a karikaturistu všichni důvěrně známe už od dětských let. Všichni jsme jej už v ranném dětství milovali. Není malíře známějšího, není malíře více českého a není malíře, jehož obrazy a ilustrace máme s Vánoce spojeny více. Josefa Lada, tvůrce kocourka Mikeše a chytré kmotry lišky se narodil 17. 12. 1887 a zemřel 14. 12. 1957. V roce 2017 jsme oslavili 130 let od jeho narození a 60 let od jeho úmrtí. Jak jistě každý ví, Josef Lada přišel na svět v rodině ševce ve vesničce Hrusice u Senohrab. Byl nejmladším ze čtyř sourozenců a zcela jistě tím nejnadanějším. Sociální poměry Ladových byly velmi slabé. Rodina byla opravdu velmi chudá, tak chudá, že si to dnes velmi těžko představíme. Bylo by tedy nasnadě domnívat se, že Lada je předurčen pro tvorbu témat se sociálním zaměřením. Opak je pravdou. Z jeho děl na nás dýchá klid a mír, domácí pohoda a spokojenost. A pokud přece jen chudobu někde tušíme,

jako například u obrazu jeho „Koledníků“, je to chudoba dojemná a poetická. A nejen klid a mír. Lada má ještě něco navíc. Má vtip a cit pro lidovou ironii. I pro tuto stránku je jeho dílo tak milováno.

Jeho dalším životním handicapem byla vedle chudoby i částečná slepota. Již jako kojeneček si při pádu z kolébky poranil pravé oko, na které později oslepl. Lada ovšem tuto skutečnost před veřejností tajil a pokud se o ní vůbec zmínil, hovořil o ní jako o „očním defektu“. Je pravděpodobné, že právě tato oční nedostatečnost stojí u zrodu jeho tak charakteristického „dvourozměrného“ výtvarného projevu.

Škola malého Pepíka příliš nenadchla, spíše se dalo říci, že jej brzdila v rozletu. Ani první učení na malíře pokojů v Praze jej příliš neoslovilo, vydržel tam pouhý měsíc. Konečně v roce 1905 získává výuční list v oboru knihář – zlatič u pana Karáska v Praze. V roce 1906 vstupuje na půdu Umělecko-průmyslové školy v Praze, aby konečně studoval svoje milované malířství. Školy mu ale souzeny nebyly, zakrátko studium končí a ze školy odchází. Navždy tedy zůstane malířem – samoukem. Ovšem samoukem úspěšným, milovaným a navýsost plodným. Po ukonče-

ní studií se Lada živil jako ilustrátor, karikaturista a spisovatel. Rozsah jeho díla je obrovský. Celkem vytvořil 400 volných obrazů a okolo 15 tisíc ilustrací. Společně s Čapkem, Nezvallem a Vančurou se stává jedním ze zakladatelů tzv. „české moderní pohádky“. I v oblasti literatury, zejména dětské, je velmi plodným a zanechává nám na pětadvacet knih.

Josef Lada byl umělcem vsuktku národním, jakkoliv je tento termín v současnosti vnímán jako problematický. Byl, a stále zůstává, umělcem národem milovaným, což je podstatně více než jakýkoli oficiální titul. Oficiální tituly jsou pomíjivé, což můžeme vidět na příkladu Českých drah. V roce 2018 byl zrušen čestný název rychlíku Praha – České Budějovice – Josef Lada. Nicméně, Lada má stále svůj primát. Jako jeden z velmi mála malířů má svůj asteroid. Na jeho počest po něm byl pojmenován jeden z asteroidů na „asteroid 17625 Joseflada“. A já věřím, že stejně jako Ježíšek, letí asteroid „17625 Joseflada“ vesmírem a na něm sedí kocour Mikeš spolu s Pašíkem, Bobšem a liškou Bystrouškou, náramně se baví a mávají nám, i všem budoucím generacím. A někde tam nahoře nad nimi, pokuřuje ze své dýmky a vlídně se usmívá i pan Josef Lada.

Zdeněk Zeman

ČAJ O PÁTÉ

Zde může být i vaše reklama

Je to cosi zastaralého. Z jiné doby? Opak je pravdou. Je to pojem.

Zní to možná zvláště, ale až poprvé připravíte čaj o páté, pochopíte, čím je to tolik unikátní.

Posezení s přáteli, rodinou, krásný porcelán, drobné delikatesy. Krásně, stylově strávené odpoledne v nastávajícím zimním období.

Se sáčkovým čajem v hrnku si ale nevystačíte. Pokud to má mít ten správný půvab, je třeba dodržovat několik pravidel.

Pravidlo jedna říká – před nalitím čaje do konvice vypláchnout šálky i konvici vařící vodou. Tím se porcelán vytemperuje na správnou teplotu a vydrží v konvici déle horký. Dalším trikem je látkový poklop. Nejenže krásně vypadá, ale teplotu čaje zaručeně udrží.

Pravidlo číslo dva je na první pohled prosté. Kvalitní čaj. Vyberte si čaj, který máte rádi, černý, zelený, ovocný. Pokud však chcete být opravdu tradiční, sáhněte po čaji černém. Samozřejmě v kombinaci s mlékem. Tak velí tradice.

Jak správně připravit černý čaj s mlékem, aby naše chuťové buňky zajásaly a už první den jsme se těšili na den další?

Do vyhráté konvice vložte do sítka navršenou lžičku čaje na osobu a jednu dejte „na konvici“, jak se v Anglii říká. Dejte vařit čerstvě natočenou vodu. Lístky čaje zalijte a nechte louhovat dle návodu uvedeném na balení.

Má být v šálku první mléko, nebo čaj? Tato otázka rozděluje Británii na dva tábory. Zkuste obě varianty. Ve výsledku budete mít stejný nápoj, ale také námět na konverzaci u svého prvního odpoledního čaje.

Co rozhodně nelze dávat do jednoho šálku, je mléko a současně plátek citronu. Tady už jde o chemii. Kyselý citron mléko v teplém čaji vysráží.

Třetím pravidlem je cukr. V Anglii je to stejně jako s mlékem. Je čistě na vás, jestli si čaj osladíte. Rozhodně ale buďte styloví a pořídte si cukr kostkový a vložte ho do porcelánové cukřenky s kleštičkami.

A co k Čaji o páté podávat?

Dle anglické tradice by to měli být alespoň dva druhy sendvičů, nakrájených „na prst“. Když jsme u tradic, měli by to být sendviče okurkové, s uzeným lososem, šunkové, nebo vajíčkové s řeřichou.

Pravidlo šesté – je pravidlo čajových vdolků a sbírané smetany. Bochánky, nebo vdolky s jahodovým džemem naleznete v každém menu Čaje o páté. Stačí dva bochánky na osobu.

Sbíraná smetana je v Británii běžný produkt, u nás si budete muset poradit sami, nebo nahradit šlehačkou.

Posledním pravidlem, je pravidlo krásného porcelánu. Neváhejte a použijte pro tuto příležitost svůj nejkrásnější porcelán. Uvidíte, že vše bude chutnat mnohem lépe a možná se budete cítit jako na návštěvě u anglické královny.

Na čaj o páté můžete přijít i k nám do kavárny. Chystáme pro vás celé menu. M. M.